

05.12.2022

VICTORIA VSC MŠMT

PROBÍT SE ŽIVOTEM

...korun ročně. To je už citelná suma. Byť Jílkovy finančně podporují přátelé, Plzeňský kraj, jednotlivé asociace nebo sportovní akademie (AIS, **Victoria VSC**), drtivá většina peněz odchází z jejich rodinného rozpočtu. „Vnímám to jako součást cesty. Jednou jsme se rozhodli, že po ní půjdeme, a tak mi...

Forbes Česko | 01.12.2022 | rubrika: Viktorie Jílková | autor: ROBERT SATTLER | [N1](#)

Instituce - UNIS

Studenti VŠB-TUO se představili na florbalovém Mistrovství světa 2022

...český národní tým nastoupili Bc. Jiří Besta a Bc. Matyáš Šindler, kteří jsou také dlouholetí reprezentanti naší univerzity a jsou zařazeni do **projektu UNIS**. Za sousední Slovensko nastoupili další studenti VŠB-TUO: Šimon Hatala, Jakub Košarištan a Michal Pažák, který byl dokonce kapitánem týmu. ...

vsb.cz | 30.11.2022 | [URL](#)

Atletika

Jen běhat po lese nestačí, ví atletický objev roku Skřivanová

...atletka **Dorota Skřivanová** se loni poprvé stala mistryní ČR v sedmiboji, letos si cestu k tomuto prvenství zopakovala a zároveň zvítězila i v hale, v níž pak obsadila na mistrovství světa páté místo. Především díky tomuto úspěchu se při hodnocení uplynulé sezony stala objevem roku. "Potvrdilo se, že...

aktualne.cz | 28.11.2022 | rubrika: Atletika | autor: Jaroslav Pešta | [URL](#)

Zdravotně postižení sportovci

Poslední závodní den na IWAS World Games v Portugalsku – 2 zlaté a spousty dalších medailí pro ČR!

...dvou zlatých medailí našimi ostřílenými a úspěšnými reprezentanty. Zlatou medaili ve své parádní disciplíně vrhu koulí získal medailista z Tokia **Aleš Kisý** a na těchto závodech již druhou zlatou medaili vybojoval Jaroslav Petrouš, taktéž ve vrhu koulí. Druhé příčky opět ve vrhu koulí ve svých...

catshs.cz | 29.11.2022 | [URL](#)

Golf

Golfistka Kousková má za sebou úspěšnou australskou misi

...Karlovy Vary – Česká golfistka **Sára Kousková** skončila na prestižním ISPS Handa Australian Open na děleném 22. místě. Z turnaje si odváží kromě šeku na 19 380 australských dolarů (304 tisíc Kč) také cenné body do světového žebříčku, kde si upevní pozici druhé nejlepší české hráčky. Vítězkou...

Karlovarský deník | 05.12.2022 | rubrika: Sportovní deník | autor: ZDENĚK SOUKUP | [N1](#)

Obsahové duplicity: 05.12.2022 - Plzeňský deník [N1](#), Chebský deník [N1](#), Klatovský deník [N1](#), Rokycanský deník [N1](#), Sokolovský deník [N1](#), + 1 dalších

Plné znění

VICTORIA VSC MŠMT

PROBÍT SE ŽIVOTEM

Forbes Česko | 01.12.2022 | rubrika: Viktorie Jílková | autor: ROBERT SATTLER | [N1](#)

NEŠKOLILA JI RODINNÁ TRAGÉDIE A NEDAŘÍ SE TO ANI JEJÍM SOUPEŘKÁM V RINGU. PATNÁCTILETÁ VIKTORIE JÍLKOVÁ SE ZA PODPORY OTCE LUKÁŠE ÚSPĚŠNĚ PROBÍJÍ ŽIVOTEM I TŘEMI SPORTOVNÍMI ODVĚTVAMI NARÁZ. BĚHEM JEDINÉHO ROKU SE STALA SVĚTOVOU ŠAMPIONKOU V THAJSKÉM BOXU, MISTRYNÍ EVROPY V LEDNÍM HOKEJI A TAKY V KLASICKÉM BOXU. A CÍLÍ MNOHEM VÝŠ.

Bílá čtvrtka, černá tuš a barevné vodovky. K autentickému přiblížení příběhu není vždy potřeba vzletných slov. Někdy mnohem více poslouží i malovaný obrázek. Jeden takový visí zarámovaný na sloupu v kuchyni rodiny Jílkových. Zachycuje obrys hlavy malé culíkaté holky a její myšlenkové pochody. Ačkoli vznikl před bezmála osmi roky, jeho sdělení zůstává aktuální a trefné.

Autorka, tehdy sedmiletá Viktorie Jílková, si stále přeje vyhrávat v ringu a střílet góly na ledě. Nadále sní o tom, že se její milovaná maminka znovu postaví na vlastní nohy. A nepřestává věřit, že tátovi, jenž ji vede v osobním i sportovním životě, se jednou odmění pořízením vytouženého harleye. Jen s hokejistou Ovečkinem se kvůli jeho ruskému nacionalismu už tolik neztotožňuje. Ve svých plánech nepočítá ani s parašutistou prolétajícím kolem jejího nosu. „Tam mi tuš udělala kaňku, tak jsem ji potřebovala zamaskovat,“ usmívá se nad svým nevšedním autoportrétem nyní již patnáctileté děvče, které okolí nenazve jinak než Viki.

Jestliže tenkrát z jejího výkresu vystupovala dětská bezprostřednost až naivita, nyní z ní samé číší cílevědomost. Z holky mající odvážné sny se během pár let stala sportovkyně excelující ve třech disciplínách – v ledním hokeji, boxu a muay thai neboli thajském boxu. Osobnost, o níž se mluví jako o jedné

z největších nadějí českého sportu současnosti a jejíž příběh zaujal i režisérku Helenu Třeštíkovou, která o ní natáčí časosběrný dokument. Během jediného roku získala Viktorie nejprve zlatou medaili na jarním mistrovství Evropy hokejistek do šestnácti let, v létě ovládla světový šampionát v thajském boxu juniorek, když v malajsijském finále porazila Thajku, a začátkem října rozšířila sbírku o třetí velký letošní triumf, poté co obhájila první místo na evropském mistrovství v boxu kadetek. „Snažím se vše, co dělám, dělat naplno,“ říká stroze rodačka z Plzně. „Žádnou prioritu ale nemám. Záleží spíše na období, v zimě hraju více hokej, mám více zápasů, od března do září zase primárně boxuju,“ dodává vzápětí. Teď, v období, kdy ledový listopad pozvolna přechází v mrazivý prosinec, má tedy přednost hokej, který Viki hraje převážně za chlapecké družstvo středoevropského Spartaku Žebrák. V našich končinách nic neobvyklého. Náctileté holky sice mají své soutěže, jejich kvalita ale není bůhvíjaká. Vždyť i nejvyšší extraligy se účastní pouze čtyři, navíc absolutně nevyrovnané týmy.

Tréninky a zápasy se stejné starými, ne-li dokonce staršími kluky tak Viktoriiny dovednosti obohatí podstatně více. Jen musí počítat s tím, že jí její protějšky v soubojích rozhodně nešetří, ba naopak. „Musím být chytřejší. Nepohybovat se tolik v blízkosti mantinelu a více bruslit v prostoru,“ říká reprezentantka, která už má za sebou i starty v národním výběru do osmnácti let. S ním by se zkraje příštího roku ráda podívala i na mistrovství světa. Až zima opadne, brusle a hokejka půjdou opět pozvolna stranou.

Nehledě na to, jaká zrovna panuje roční doba, absolvuje Viki dva až tři tréninky denně (s výjimkou volné neděle), včetně ranního několikakilometrového běhu. „Boxovat je třeba neustále, aby se rytmika rukou i nohou a mimika oka udržovala,“ vysvětluje.

Do toho všeho zvládá – ač s individuálním režimem – studovat. V plzeňských Skvrňanech dochází – jak jinak – na sportovní gymnázium. „Od počátku jsme se snažili hlavně rozvíjet Vikinu všestrannost, která je pro rozvoj dítěte nesmírně důležitá. Tedka z toho těží, proto je lepší než ostatní,“ tvrdí přesvědčivě otec Lukáš Jílek. „Díky všestrannosti je schopná si v ringu všechny dovednosti pospojovat a porazit i holky, které jsou svalnatější nebo mají větší ránu,“ doplňuje.

Podle jeho slov bylo odmala zřejmé, že hyperaktivní Viktorie bude sportovat. Zkoušela balet, fotbal, ale ohromilo ji až prostředí ledového kluziště. Jen co v pěti letech poprvé nazula brusle, už odhazovala dětské chodítko na bruslení a nadšeně se proháněla sem tam. „No, nevěřil jsem...“ popisuje táta Lukáš. „Hned nás odchytili místní trenéři, že je to hotová hokejistka a rádi by ji měli ve svém týmu.“ V úžasu zůstal ještě jednou přibližně dva roky nato, když si jeho dcera během jednoho z kondičních hokejových tréninků poprvé vyzkoušela box. Sport, jemuž se v mládí na amatérské úrovni věnoval. Fascinovaly ho pohyby i údery. „Podobně jako když se poprvé postavila na brusle, jsem si říkal, že to není možné. Měla to v oku,“ vrací se ke chvíli, kdy se Viki nadchla pro zápolení v boxerských rukavicích.

Později do tréninku zapojila i kopy a začala s thajským boxem. Původně proto, že v klasickém boxu neměla dostatek soupeřek, s nimiž by se mohla utkávat. Nakonec se ale z doplňkového sportu vyklubala disciplína, v níž dosáhla dosavadního největšího kariérního prvenství – světového titulu v muay thai – přestože sama by vyzdvihla spíše obhajobu evropského zlata z boxu.

Jestliže na sbírání medailí, které se hromadí v jejím dětském pokojičku, si zvykla, pozornost a zájem médií spojený s úspěchy jí vlastní není. Při rozhovorech, kterých v posledním roce absolvovala tolik, že by jí leckterý seniorský sportovec mohl závidět, působí nejspíše až stydlivě. „Nestojím o přehnanou slávu. Nechci, aby se o mě lidé příliš zajímali,“ říká nadále skromná teenagerka, soustavně krácející za tím jediným, co ji zajímá – vítězstvím. „Není namyšlená,“ potvrzuje Lukáš Jílek, „ani by nemohla, to bych jí hned přistříhl křídélka, protože na nafoukanost jsem alergický. Vždy jsem jí říkával: Nad nikým se nepovyšuj, před nikým se neponižuj.“ Březen 2012. Pár dní nazpět Viktorie oslavila páté narozeniny. Měla by se radovat, užívá si bezstarostného dětského života. Místo toho prožívá smutek ze situace, již pořádně ještě ani není schopná pochopit. Její máma a Lukášova manželka Romana právě prodávala vážnou mozkovou mrtvici. Následující měsíce bojuje v nemocnici o přežití. Lékaři jí nedávají příliš nadějí. Lukáš ani Romana, hnaná mateřskou láskou k malé holčičce, se však s nastalou situací nechtějí smířit. Bojují. Časem se jim podaří přesvědčit i lékaře a knokautu, jenž přichází po ráně pod pás, se vyhnout. Romana už sice zůstává na invalidním vozíku, nicméně žije. A může se těšit z fantastických úspěchů své dcery.

Nešťastná událost, o níž Lukáš Jílek nerad mluví. Ne proto, že by se s ní dodnes v rodině nevypořádali. Naopak. Nechce jí prvoplánově zneužívat

a stavět nad výkony talentované trojbojovnice. Přesto – snad tímto autorovi promine – jí nelze zcela opomenout. V příběhu Jílkových totiž hraje významnou roli. „Moc si toho nepamatuji, ale vybavuji si, že jsme byli doma smutní. Takže jsem si tehdy řekla, že chci být nejlepší a udělám pro to všechno, abych mamince zase udělala radost,“ rozpomíná se Viktorie po více než dekádě.

„Táta, když se dozvěděl o mých plánech, slíbil, že mi pomůže.“

Otec Lukáš tehdy podnikal v e-commerce. Silná životní zkušenost jej ale přiměla zvolnit tempo a přehodnotit priority. Vlastního byznysu zanechal a rozhodl se veškerý čas a energii napnout k pomoci ženě a rozvoji Vikiny všestrannosti. Rodina se semkla. Smutek a bolest se staly motorem. Pro duši v domácnosti, pro nohy na ledě i pro pěsti v ringu.

Dneska je nepochybnitelné, že Viktorie patří k absolutní špičce ve všech třech sportech své věkové kategorie. Nečiní jí problém dopoledne bouchat do pytle a pár hodin nato se na bruslích klouzat po ledě. Jednoho dne ovšem – nejspíš – přijde den, kdy se bude muset rozhodnout. Určit priority. Jílkovi s tímto počítají, ačkoli věří, že na vrcholové úrovni se lze v dospělosti věnovat více rozdílným disciplínám. „Až uvidíme, že v některém sportu nemá kvalitu vyrovnat se těm nejlepším, budeme to muset přijmout,“ připouští Lukáš.

Osobně by raději, kdyby se jeho dcera v budoucnu vydala individuální cestou, mimo jiné i proto, že v kolektivních sportech mnohdy nemá rozhodnutí ve svých rukou, a to nejen na hřišti. Oproti tomu v ringu zodpovídá pouze za sebe. „V boxu rozhoduji sama, ale s holkami na ledě a v kabině je zase větší sranda. Vždy říkám, že mě baví víc to, co zrovna dělám,“ doplňuje Viki. „Box ale možná bude do budoucna lepší cestou. Mám v něm větší prostor v Česku než čeho dosáhnout. V hokeji, abych ho hrála na světové úrovni, bych musela odejít do zahraničí, třeba do Kanady, Švédska nebo Finska, zatímco boxovat můžu s těmi nejlepšími a být stále u nás,“ souhlasí vzápětí s tátou. Z jejího výrazu je nicméně patrné, že na upuštění od jakéhokoliv ze tří sportů, k nimž momentálně upíná svou pozornost a energii, prozatím nastavená není.

Chvilíkem je těžké rozlišit, jestli Lukáš Jílek zrovna promlouvá z pozice otce, nebo trenéra. Dost možná si tím kolikrát není jistý ani sám. Není to však překvapivé. S dcerou Viktorií tráví od jejího útlého věku většinu času. On je osobou, která jí přivedla ke sportu. On jí po ranním běhu připravuje míchaná vajíčka a odpoledne přidržuje boxovací pytel. On Viki vozí a doprovází na každý trénink a zápas.

„Někdy to zajiskří. Přece jen dospívá a na spoustu věcí si utváří vlastní názory. Tak si je vyměníme a jdeme zase dál,“ přibližuje Lukáš.

„Občas se neshodneme,“ přitakává Viki, zatímco s úsměvem ve tváři pozoruje tátův výraz, „ale vždy to hned vyřešíme,“ vyhrkne za sebe. „Má svůj rozum, svou pravdu, tak jen at jí řekne, je to dobré,“ pokračuje starší z dvojice.

„Oproti ostatním zápasnicím ale máme také jednu výhodu, a to že ji znám jako nikdo jiný. Z každého jejího slova, pohybu, reakce jsem schopen vyčíst, v jakém je rozpoložení a co zrovna potřebuje.“

Není to nicméně pouze o čase. Ve shora uvedeném výčtu byla opomenuta ještě jedna důležitá role – sponzorská. Viktoriini otec je tím, kdo převážně financuje její aktivity. U rodiče sportovce nejspíš očekávatelná věc. Jenže provozuje-li dítě tři odlišné disciplíny a všechny na top světové úrovni, náklady šplhají do stovek tisíc korun ročně. To je už citelná suma. Byť Jílkovy finančně podporují přátelé, Plzeňský kraj, jednotlivé asociace nebo sportovní akademie (AIS, **Victoria VSC**), drtivá většina peněz odchází z jejich rodinného rozpočtu.

„Vnímám to jako součást cesty. Jednou jsme se rozhodli, že po ní půjdeme, a tak mi přijde správné do Viki investovat nejen čas a energii, ale i finance,“ říká rezolutně osmačtyřicetiletý muž. „Umím si představit, že bychom v přípravě zužitkovali více peněz, díky nimž by se Viki dostala na kvalitnější zahraniční turnaje, aby mohla dále výkonnostně růst. Nerad ale loudím,“ podotýká Jílek. „Když jsme začali, někdo mi poradil, abych se nebál oslovit firmy v okolí.“

Dal jsem si tak práci na týden, napsal asi šedesát e-mailů a odpověď jsem dostal jedinou, že dotyčný nemá zájem. V tu chvíli jsem si řekl, že v tom nechci pokračovat.“

Aktuálně je Viktorie ve fázi, že svými výkony začíná upoutávat nejen první sponzory, ale také promotéry, kteří by ji rádi viděli v ringu během jimi organizovaných bojových galavečerů. Takové starty by talentované sportovkyni daly příležitost přijít si na finanční odměny. Otec Lukáš však v přijímání podobných nabídek zůstává opatrný. Nerad by systematický vývoj dcery vyměnil za pár tisíc korun. Tím spíše, když vše nasvědčuje tomu, že příležitost k vydělání peněz bude mít patnáctiletá bojovnice ještě dost. Viki si totiž nepřipouští, že by se v budoucnu živila něčím jiným než sportem. Odmala sní o olympiádě. Ráda by se zúčastnila jak zimních her v ledním hokeji, tak letních v boxu. Nejdříve by se mohla pod pěti kruhy představit na bruslích a s hokejkou, a to za necelé čtyři roky v italském Miláně, kdy jí bude osmnáct. Pochopitelně ale záleží, zda zaujme trenéry a také jestli se ženský výběr, jenž se letos probojoval na olympijský turnaj poprvé v historii, znovu kvalifikuje.

Mezi šestnácti provazy připadá vystoupení na největším sportovním svátku planety v úvahu o další dva roky později. Kdy se tak stane, ovšem není tolik důležité. Hlavní je, jak pravil Pierre de Coubertin, se zúčastnit. A ideálně, jak praví Viktorie Jílková, i vyhrát.

Viki totiž nic jiného než vítězství nebere. Přestože během osmi desítek zápasů, které v bojových sportech absolvovala, už dvě porážky (se staršími soupeřkami) pocítila, vůbec si nepřipouští, že by někdy měly přijít další. „Nechci být zničená. Snažím se pořád trénovat, abych rány nedostávala, ale spíš rozdávávala,“ líčí přesvědčivě. „Viki skutečně neumí prohrávat,“ přitakává Lukáš Jílek. „Přitom by to občas potřebovala,“ překvapuje.

„Porážka člověka posune zase o krok dál, nakopne k lepším výsledkům a je nutné umět s ní pracovat.“

Prohrát nemusí jen v ringu, může přijít zklamání v osobním životě, které ohrozí její kariéru,“ přemítá. „I kdyby se ale nakonec rozhodla, že sportovkyní nebude, pro mě je důležité, aby byla slušná a dobrý člověk, a myslím, že sport a řád s ním spojený jí v tom jen pomáhá,“ přeje si.

Na to, aby si s dcerou dopřáli rachat vlastního harleye, přece jen status profesionálního sportovce nepotřebují. Jaké to štěstí!

„NESTOJÍM O PŘEHNANOU SLÁVU A VELKOU POZORNOST LIDÍ.“

„NECHCI PROHRÁT. SNAŽÍM SE POŘÁD TRÉNOVAT, ABYCH RÁNY NEDOSTÁVALA, ALE ROZDÁVALA.“

VIKTORIE JÍLKOVÁ světová šampionka v thajském boxu, mistryně evropy v ledním hokeji i v klasickém boxu. Zmiňovaný obrázek, na němž Viki před lety zachytila svou podobiznu se svými myšlenkami.

Studenti VŠB-TUO se představili na florbalovém Mistrovství světa 2022

vsb.cz | 30.11.2022 | [URL](#)

Na letošním mistrovství světa ve florbale ve švýcarském Curychu a Winterthuru se představilo pět studentů VŠB-TUO, což je rekordní číslo.

Za český národní tým nastoupili Bc. Jiří Besta a Bc. Matyáš Šindler, kteří jsou také dlouholetí reprezentanti naší univerzity a jsou zařazeni do **projektu UNIS**. Za sousední Slovensko nastoupili další studenti VŠB-TUO: Šimon Hatala, Jakub Košarištan a Michal Pažák, který byl dokonce kapitánem týmu. Česko i Slovensko dokázalo postoupit z 2. místa ve skupině až do čtvrtfinále, kde se jejich cesty střetly. Vyrovnané utkání nakonec ovládli Češi, kteří vyhráli 9:4 a postoupili do semifinále. V semifinále se národní tým utkal s domácím týmem Švýcarska, který na domácím mistrovství toužil prolomit finálové brány. Utkání skončilo až překvapivě jednoznačným výsledkem 11:3 pro Čechy, kteří po fantastickém výkonu podruhé v historii postoupili do finále a tam je čekal výběr Švédska. Ve finálovém utkání si bohužel švédský tým rychle vypracoval náskok a zbytek utkání měl pevně pod kontrolou a zvítězil 9:3. Naši 3 studenti v týmu Slovenska obhájili z minulého MS a konečném pořadí skončili na 7. místě. „Všem uvedeným hráčům děkujeme za skvělou reprezentaci svých zemí i naší univerzity a přejeme hodně štěstí ve sportovní kariéře i studiu,“ uvedl vedoucí ITVS a zároveň jejich trenér v rámci florbalového týmu VŠB-TUO Roman Vala.

Zpět

Atletika

Jen běhat po lese nestačí, ví atletický objev roku Skřivanová

aktualne.cz | 28.11.2022 | rubrika: Atletika | autor: Jaroslav Pešta | [URL](#)

Čtyřicetiletá atletka **Dorota Skřivanová** se loni poprvé stala mistryní ČR v sedmiboji, letos si cestu k tomuto prvenství zopakovala a zároveň zvítězila i v hale, v níž pak obsadila na mistrovství světa páté místo. Především díky tomuto úspěchu se při hodnocení uplynulé sezony stala objevem roku. "Potvrdilo se, že kvalitní tréninková práce přináší i dobré výsledky," říká **Skřivanová**.

Čekala jste, že se stanete premiantkou v kategorii Objev roku?

Vůbec mě to nenapadlo, ale trenérka i někteří atleti říkali, že mám na toto ocenění největší naději.

Co pro vás toto ocenění znamená?

Přineslo mi velkou radost, ale především je to pro mě velice důležitá motivace do dalších let, v nichž chci pokračovat na nastoupené cestě.

Na halovém mistrovství světa jste v pětiboji doslova zářila, a naopak na mistrovství Evropy se vám v sedmiboji vůbec nedařilo. V čem vznikl tak velký rozdíl, nebo to byla jen momentální indispozice?

Před evropským šampionátem mně nejméně chybělo víc závodů. Přesto si myslím, že jsem nebyla špatně připravena, a byla jsem překvapena, že hned v prvních třech závodech jsem zůstala za svými očekávanými výkony. Nepříjemnou tečku pak udělal pozdě večer závěrečný závod na 200 metrů, kdy si hlavní slovo vzala únava. Při přešlapech v dálce jsem se nešla podívat na jejich délku, což byla moje chyba a byla jsem za ni potrestána.

Jaké zkušenosti jste z letošní sezony, vůbec první v reprezentačním dresu na mezinárodní scéně, získala a jak je chcete využít?

Především jsem poznala, že každý závod je jiný a vždy do nich musím jít s čistou hlavou. Dále jsem zjistila, že nic nesmím podceňovat, ale ani přeceňovat. Nemít "velké oči", abych se pak nedivila, že se něco podle představ nepovedlo. Například před mistrovstvím Evropy jsem cítila dobrou skokanskou formu a chtěla ji využít k překonání osobních rekordů – a stal se pravý opak. Rozčarováním pak pro mě byl závod na 200 metrů, na který jsem se už dlouho před ním těšila. Jsou to všechno velice cenné zkušenosti, které jsem na své první mezinárodní scéně získala a jsou pro mě cennou učebnicí.

Pokud jde o Objev roku, tak v minulosti se ho dočkali například Maslák, Špotáková či Hejnová a jejich cesta pak vedla k medailovým triumfům především výrazně větší tréninkovou zátěží a jiným přístupem k celému svému atletickému životu. Chcete také něco změnit ve vaší už zimní přípravě?

V žádném případě nechci, jak říká svazový předseda pan Varhaník, jen běhat po lese a spokojit se s dosaženými výkony. Změn v mém atletickém životě je hodně a všechny míří k profesionálnímu přístupu. Patří mezi ně například častá konzultace s fyzioterapeutem, posilování těla, abych udržela dobrý zdravotní stav, zvyšují počty tréninkových soustředění a v porovnání s loňským rokem i náročnost v přípravě. Čili snažím se svoji výkonnost stále posouvat. Zatím se mi to daří, což prozradila i má poslední sportovní prohlídka, která potvrdila celkové zlepšení, což mě potěšilo.

V čem především vidíte svoji největší slabinu a co hodláte udělat pro zlepšení?

Je to hod oštěpem. Hlavně se snažím různými cviky zesílit rameno a více času dávám i vrhačské technice. Větší pozornost věnuji také překážkovému běhu, ale po už zmíněných cenných letošních zkušenostech nechci nic podcenit ani v mých silnějších disciplínách.

S jakým konkrétním záměrem vstoupíte do velice důležité předolympijské sezony?

Už jsem začala dvoutýdenní přípravou v Jeseníkách, kde měla hlavní slovo fyzika. Minulý týden jsem se vrátila ze soustředění v Portugalsku a začátkem prosince se vydám na Kanárské ostrovy, kde už bude na programu lehký trénink s technickou náplní. Už před březnovým halovým mistrovstvím Evropy v Istanbulu bych byla spokojena s účastí na několika mítincích, protože v příštím roce chci získat co nejvíce bodů do světového žebříčku, abych si pootevřela dveře k účasti na olympijských hrách. Vrcholnou atletickou událostí bude mistrovství světa v Budapešti, kde bych nechtěla chybět.

Zdravotně postižení sportovci

Poslední závodní den na IWAS World Games v Portugalsku – 2 zlaté a spousty dalších medailí pro ČR!

caths.cz | 29.11.2022 | [URL](#)

Pondělí byl v Portugalsku poslední závodní den. V cenných kovech byl pro naši výpravu nejúspěšnější ziskem dvou zlatých medailí našimi ostřílenými a úspěšnými reprezentanty.

Zlatou medaili ve své parádní disciplíně vrhu koulí získal medailista z Tokia **Aleš Kisý** a na těchto závodech již druhou zlatou medaili vybojoval Jaroslav Petrouš, taktéž ve vrhu koulí.

Druhé příčky opět ve vrhu koulí ve svých kategoriích obsadilo mládí – Martin Adamčík a zkušenost – Eva Kacanu. Úspěšný den ozdobil čtyři třetí místa – v hodů diskem Mirka Obrová a Martina Šimonová, ve vrhu koulí Adélka Učňová a Martin Dvořák.

„Gratulace vše medailistům a poděkování za skvělou reprezentaci patří všem sportovcům. V průběhu závodů se museli vypořádat s řadou organizačních překážek i přesto předvedli skvělé výkony. Nemenší poděkování patří doprovodnému týmu, který se po celou dobu snažil zajistit co nejlepší zázemí sportovcům.“ Shrnula působení našeho týmu vedoucí výpravy a šéftrenérka reprezentace paraatletiky, Iva Machová.

Výsledky z dnešního dne ke stažení zde: https://team-thomas.org/_erg22/IWAS_res_day_3.pdf

Kompletní výsledky zde: https://team-thomas.org/_erg22/IWAS/

Golf

Golfistka Kousková má za sebou úspěšnou australskou misi

Melbourne, Karlovy Vary – Česká golfistka **Sára Kousková** skončila na prestižním ISPS Handa Australian Open na děleném 22. místě. Z turnaje si odváží kromě šeku na 19 380 australských dolarů (304 tisíc Kč) také cenné body do světového žebříčku, kde si upevní pozici druhé nejlepší české hráčky. Vítězkou turnaje se stala Jihoafričanka Ashleigh Buhai s výsledkem 12 ran pod par, druhé místo patří s o ránu horším skóre Korejce Sin Čije, třetí byla domácí hvězda Hannah Greenová.

„Celý turnaj pro mne byla skvělá zkušenost. Jak s ohledem na nové prostředí, tak také na formát a význam celé akce. A samozřejmě také na sílu a zkušenosti startovního pole, se kterým jsem se tu měla možnost potkat,“ pochvalovala si **Sára Kousková**, rodačka z Karlových Varů.

„Těší mě, že ač jsem nepředváděla svůj nejlepší golf, tak jsem byla schopná projít skrz oba cuty, což nebylo jednoduché,“ zhodnotila svoje vystoupení na turnaji.

O 22. místo se podělila s anglickou hvězdou Laurou Daviesovou. Až za **Kouskovou** skončila slavná Australanka Karrie Webbová, s kterou třiadvacetiletá česká golfistka hrála poslední kolo ve skupině.

Závěrečný den ztížilo hráčům a hráčkám teplé a větrné počasí. **Kouskové** nevyšly čtvrtá a šestá jamka, kde zapsala triple bogey a double bogey. Pak přidala ještě bogey na čtrnáctce, třikrát zahrála birdie.

„Poslední kolo bylo v těžkých podmínkách a na pár jamkách se mi bohužel nepovedlo se poprat se silným větrem a zapsala jsem vyšší skóre. Odnáším si každopádně do dalšího roku jen to pozitivní. Poslední jamka před bouřlivým domácím prostředím byla něčím, co chci, a věřím, že budu zažívat co nejčastěji,“ vrátila se **Kousková** k birdie na 18. jamce.

„Teď se těším na to, jak zregeneruji, a co nevidět se začnu připravovat na svou první sezonu na Ladies European Tour,“ pokračovala karlovarská rodačka.

„Už se ohromně těším na to, co nám příští rok přinese. Moc bych si přála dělat svými výkony radost českým fanouškům už od jeho začátku a přiblížit se také nominaci na olympijské hry v Paříži,“ dodala momentálně druhá nejlepší česká golfistka.